

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Z. V.**, N. X., K., zastúpený advokátkou JUDr. T. V., AK so sídlom B. X., K., proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, 812 72, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č.p.: SLV-64/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009 o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3S 164/2009-57 zo dňa 17. augusta 2010 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 164/2009-77, zo dňa 4. augusta 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 3S 164/2009-57 zo dňa 17. augusta 2010 v spojení s opravným uznesením č.k. 3S 164/2009-77 zo dňa 4. augusta 2011 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zrušil rozhodnutie žalovaného Č.p.: SLV-64/PK-2009 zo dňa 24. júla 2009 na základe ktorého bol potvrdený personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 142 zo dňa 9. apríla 2009, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods.1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z.z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi ich náhradu priznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v súlade s § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ OSP je potrebné zrušiť rozhodnutie žalovaného, nakoľko sa krajský súd nestotožnil s právnym názorom žalovaného a ďalej uviedol, že rozhodnutie a postup žalovaného v medziach žaloby vychádzalo zo zisteného skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce pre posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd konštatoval, že z dokladov založených v spise, a to výpovede M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Ž. a T. Ž. nevyplýva, že by sa tohto protiprávneho konania zúčastnil žalobca, a že by bol prítomný pri skutku, ktorý je mu kladený za vinu. Tak isto nie je preukázané, že by bol prítomný pri vypočúvaní uvedených svedkov, a že sa v tomto čase nachádzal priamo v miestnosti, kde boli svedkovia vypočúvaní. Uvedená skutočnosť nevyplýva ani z uvedeného záznamu a žalovaný nepreukázal a ani nevyvrátil tvrdenie žalobcu, že mu bol prehratý uvedený záznam. Krajský súd ďalej poznamenal, že v priebehu konania právny zástupca žalobcu uviedol, že v trestnom konaní bol oboznámený so znaleckým posudkom týkajúcim sa originality CD nosiča. Uvedený znalecký posudok vyvracia originalitu nahrávky.

Podľa krajského súdu žalovaný nepreukázal žalobcovi, že svojím protiprávnym konaním porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom za súčasného splnenia druhej zákonnej podmienky a to, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Takto potom krajský súd dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal žalobcovi tvrdené konania a to, že nútil uvedené osoby ku konaniu, ktoré je opísané v uvedených rozhodnutiach a táto skutočnosť nevyplýva ani zo záznamov obsiahnutých na priloženom CD nosiči. Preto krajský súd považoval za potrebné, aby žalovaný znovu prehodnotil vykonané dôkazy, ktorými bolo kladené žalobcovi za vinu konanie v rozpore so zákonom č. 73/1998 Z.z. a zákonom č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 171/1993 Z.z.) a nariadením ministra vnútra SR z 12. augusta 2008 č. 18.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, že Najvyšší súd Slovenskej republiky žalobu zamietne, dôvodiac tým, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Úvodom žalovaný uviedol, že v predmetnej veci sa v plnom rozsahu pridrižiava vyjadrenia k podanej žalobe žalobcom, ktoré bolo zaslané Krajskému súdu v Bratislave pod Č.p.: SLV-131/PS-S-2009 zo dňa 1. októbra 2009. Ďalej uviedol, že práve zadováženými dôkazmi, ktoré sú súčasťou predloženého spisového materiálu a s ktorými mal možnosť sa oboznámiť aj žalobca, mu vytykané protiprávne konanie je v dostatočnom rozsahu preukázané, najmä však obrazovo-zvukovým záznamom, ktorý bol práve nasnímaný niektorým z tam prítomných príslušníkov PZ. Taktiež žalovaný poukázal na to, že žalobca v žiadnom zo svojich tvrdení a ani v podanej žalobe neuvádza, že sa v inkriminovanom čase nenachádzal na mieste, kde dochádzalo k páchaniu protiprávneho konania. Nie je dôvod neveriť výpovediam maloletých a mladistvých osôb, na ktorých došlo k spáchaniu protiprávneho konania, pretože ich výpovede sú v súlade so zadováženým obrazovo-zvukovým záznamom, s ktorým sa mohol oboznámiť aj žalobca, čo však nevyužil. Zo zadováženého zvukovo-obrazového záznamu je podľa žalovaného jednoznačne preukázané, že žalobca sa dopustil protiprávneho konania, ktoré zakladalo dôvod jeho prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. v čase, kedy dochádzalo k ponižujúcemu zaobchádzaniu, žalobca bol na danom mieste, vnímal ho svojimi zmyslami, nezabránil tomuto konaniu a neoznámil takéto konanie nadriadenému. Žalobca na podporu svojich tvrdení nenavrhol vykonať žiaden dôkaz, ktorým by vyvrátil zistený skutočný stav veci. Ďalej uviedol, že dňa 8. apríla 2009 sa žalobca mal možnosť oboznámiť so zadováženým zvukovo-obrazovým záznamom, kedy mu bolo umožnené oboznámiť sa tiež s návrhom na jeho prepustenie, vrátane dôkazov preukazujúcich jeho protiprávne konanie, ako aj s celým podkladovým materiálom, ktorý sa vzťahoval na prejednávanú vec. Zároveň bol poučený o práve nazrieť do predloženého spisového materiálu, urobiť si z neho výpisky, vyjadriť sa k návrhu na prepustenie a k dôkaznému materiálu. Navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy a tiež o možnosti predložiť v stanovenej lehote svoje písomné pripomienky, námietky, návrhy a dôkazy. Uvedené skutočnosti žalovaný preukázal písomnosťou evidovanou pod č.p.: KRP-211-21/PP-PMJ-2009 zo dňa 8. apríla 2009, preto si žalovaný svoju zákonnú povinnosť, umožniť žalobcovi, aby sa oboznámil so zadováženými dôkazmi v celom konaní vedenom v predmetnej veci splnil.

K obrazovo-zvukovému záznamu žalovaný uviedol, že tento bol nasnímaný niektorým z tam prítomných policajtov práve počas ich protiprávneho konania, preto sa podľa názoru žalovaného originálny obrazovo-zvukový záznam dokumentujúci protiprávne konanie príslušníkov PZ nachádza, resp. nachádzal v záznamovom zariadení u príslušníka PZ, prípadne príslušníkov PZ, ktorý ho vyhotovil, resp. vyhotovili. V konaní nebola ani

vyvrátená, prípadne spochybnená jeho autentickosť, prípadne aby obrazovo-zvukový záznam bol akokoľvek upravovaný alebo dopĺňaný tak, aby jeho cieľom bolo zachytenie iba protiprávneho konania príslušníkov PZ, ktoré by malo za následok ich prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Zo zadovážených dôkazov vyplýva, že žalobca sa ani nepokúsil ostatným policajtom zabrániť v pokračovaní ich ponižujúceho zaobchádzania so šesticou tam predvedených mladistvých a maloletých rómskych chlapcov, ani toto ich konanie neoznámil nadriadeným.

Na záver svojho odvolania žalovaný uviedol, že zákon č. 73/1998 Z.z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, ako má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje Zákonník práce, resp. iné právne predpisy. Preto treba považovať za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržanie svojich ustanovení, prísnejších ako iné zákony (napr. Zákonník práce). Žalovaný v čase rozhodovania o prepustení žalobcu v medziach zákona v súlade s povolenou voľnou úvahou posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu a v súlade so zákonom aj rozhodol. Protiprávne konanie bolo žalobcovi v čase rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ riadne a v súlade so zákonom preukázané dôkazmi obsiahnutými v spise, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť aj žalobca, čo však nevyužil.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Uviedol, že tvrdenie žalovaného v odvolaní je v rozpore s vykonaným dokazovaním, najmä so samotným záznamom videozáznamov, nachádzajúcich sa na CD nosiči. Podľa úradného 3 záznamu, ktorý žalovaný vyhotovil, a ktorý je súčasťou spisového materiálu, obrazovo-zvukový záznam z 21. marca 2009 zachytáva príslušníkov PZ a skupinu mladých rómov, ktorí sa nachádzajú v bližšie nešpecifikovanej budove. Záznam z CD nosiča je rozdelený do piatich sekvencií označených „C. X., X., X., X. a X.“. Žalovaný v úradnom zázname z 21. marca 2009 konštatuje, že všetky časti videozáznamu sú nekvalitné, nezreteľné zachytávajúce osoby, záznam je natoľko nekvalitný, že nebolo možné rozoznávať obraz ani zvuk. Z toho dôvodu je žalobca toho názoru, že žalovaný nezhliadol tieto videozáznamy,

pretože po vzhliadnutí by nemohol dospieť k záveru, že sa žalobca zúčastnil protiprávneho konania. Žalovaný pritom nepochybuje o ich originalite a tvrdí, že ich autentickosť nebola spochybnená.

Krajský súd vykonal dokazovanie znaleckým posudkom zadováženým v trestnom konaní sp. zn. ČVS: SKIS-105/IS-3-V-2009, úlohou ktorého bolo zistiť prvotné vyhotovenie video - záberov alebo SMS správ tykajúcich sa udalostí zo dňa 21. marca 2009 a zistiť dobu vyhotovenia. Znalec uviedol v podanom znaleckom posudku, že jednotlivé súbory videozáznamov „C.“ boli „vytvorené“, pravdepodobne prekopírované z nejakého nosiča, alebo z nejakého mobilného telefónu v termínoch 22. marca 2009 a 27. marca 2009. Predložený znalecký posudok vyvrátil tvrdenie žalovaného o originalite obrazovo-zvukového záznamu. Za dôkaz nepovažuje za dôkaz svojho protiprávneho konania výpovede maloletých a mladistvých M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Ž. a T. Ž.. Žalobca sa nezúčastnil vypočúvania týchto svedkov a z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, aké skutočnosti, preukazujúce žalobcovu vinu, uvedení svedkovia uvádzali a akým spôsobom odstránil rozpor medzi svedeckou výpoveďou a medzi výpoveďou žalobcu. To, že sa žalobca nedopustil protiprávneho konania ako je v personálnom rozkaze ministra vnútra SR uvedené, bolo preukázané v rámci trestného konania vedeného pod č. ČVS:SKIS-105/IS-3-V-2009, kedy sa žalobca zúčastnil rekognície, pričom poškodení, uvedení v personálnom rozkaze, v žalobcovi nespoznali osobu, ktorá by im bola nejakým spôsobom ubližovala alebo dávala nejaké povely: „jeden vo mne spoznal policajta, ktorý si spisoval údaje, napriek tomu, že som sa s každým jedným osobne rozprával.“ Pred vyšetrovateľom mu prokurátor oznámil, že on sa aktívne nezúčastnil tohto protiprávneho konania a zmenil jeho účasť na nepriamu s tým, že konanie ostatných policajtov neprekazil a neoznámil. Ani s týmto záverom žalobca nesúhlasí a mieni sa ďalej brániť, pretože sa protiprávneho konania nedopustil. Tým sa preukázala žalobcova obrana v správnom konaní, že sa nedopustil protiprávneho konania opísaného v personálnom rozkaze. Preto je správny záver krajského súdu, že žalovaný zadováženými dôkazmi nedostatočne zistil skutočný stav veci, pričom z nich nevyplýva, že by sa protiprávneho konania zúčastnil žalobca. Počas celého konania od prepustenia zo služobného pomeru žalobca tvrdil, že sa nedopustil zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy, nikdy nenútil zadržané osoby vyzliekať sa a pod hrozbou násilia ich nútiť, aby sa bili. Na uvedenej obrane žalobca zotrval.

Podľa žalobcu žalovaný nedostatočne zistil skutočný stav veci a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keďže len konštatoval, že skutková podstata protiprávneho konania bola zistená na základe výpovedí svedkov, obrazovo-zvukového záznamu a listinných

dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov nezaväzuje správny orgán povinnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia skutočnosti, ktoré považoval za preukázané a dôvody, ako k tomuto záveru dospel. Táto požiadavka je z dôvodu, aby sa zamedzilo ľubovôli orgánu verejnej moci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok vrátane opravného uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že rozsudok vrátane opravného uznesenia je potrebné zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods.1,2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods.1 OSP).

Najvyšší súd z a súdneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz MV SR č. 139, zo dňa 9. apríla 2009, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že dňa 21. marca 2009 v rámci výkonu štátnej služby asi o 11:40 hod. na Južnej triede v Košiciach v budove 00 PZ Košice – Juh, potom čo bola obmedzená osobná sloboda M. B., I. K., K. Z., O. H., O. Ž. a T. Ž. a ich predvedení do budovy spoločne s ďalšími príslušníkmi policajného zboru

(ďalej iba PZ) za využitia dvoch služobných psov na vodičku a bez náhubkov prinútili tieto mladistvé a maloleté osoby, aby sa vyzliekli do naha, a aby sa navzájom udierali do rôznych častí tela a v tomto konaní žalobca ostatným príslušníkom PZ nezabránil a ani toto neoznámil nadriadeným, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobnú povinnosť, a zároveň nebol čestný a disciplinovaný.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z.z. sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 233 ods.1, 2 zákona č. 73/1998 Z.z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstarat' si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že efektívny súdny prieskum rozhodnutí štátnych orgánov za účelom zabezpečenia práv a záujmov jednotlivcov je základným prvkom systému ochrany ľudských práv.

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

Vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu musí byť zdôvodnené jasne a nepochybné. Rozsudok vyneseny súdom musí obsahovať odôvodnenie. Odôvodnenie rozsudku musí byť písomné a musí obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Rozsah tejto povinnosti závisí od povahy rozsudku. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nielen odkazovať na určité časti zákonov. Akýkoľvek nedostatok alebo neadekvátnosť v odôvodnení môže viesť k neplatnosti rozsudku z formálnych dôvodov.

Z napadnutého rozsudku v znení opravného uznesenia, tak ako je uvedené vyššie, nie je vôbec zrejmé, prečo krajský súd hoci zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 250j ods. 2 písm. c/ a e/ v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie zrušuje podľa § 250j ods. 2 písm. c/, d/ a e/ OSP. Preto možno konštatovať, že odôvodnenie rozsudku nie je presvedčivé a vydané v súlade s ust.. § 157 ods. 2 OSP.

Najdôležitejšou časťou odôvodnenia akéhokoľvek rozsudku je tzv. právna veta, t. j. právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok a ktorý musí korešpondovať s výrokom a musí umožniť každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Pri nedostatku právnej vety nie je možné dospieť ani k záveru, či je rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku vecne správne, keďže výroku nekorešponduje relevantné odôvodnenie.

Nie je úlohou odvolacieho súdu domýšľať dôvody, pre ktoré prvostupňový súd rozhodol vo veci tak ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu prvostupňového súdu v súdnom

prieskume rozhodnutí správnych orgánov. Ak by odvolací súd takúto úlohu na seba zobral, potom by vážnym spôsobom zasiahol do práva účastníka konať pred súdom, nakoľko by ho *de facto* obral o možnosť dvojinštančného konania garantovaného v týchto prípadoch zákonom. Preto krajský súd pochybil, keď rozhodnutie žalovaného zrušil bez toho, aby dôvody jeho rozhodnutia boli súladné výrokom rozhodnutia.

Takéto rozhodnutie možno považovať za arbitrárne, pretože aj nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu môže zasiahnuť do práva na súdnu ochranu, ktorá je garantovaná každému Ústavou Slovenskej republiky.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom v novom konaní krajský súd preskúma zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, vo veci opätovne rozhodne, pričom rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní podľa § 157 ods. 2 OSP.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská